

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/47/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012211080
Dátum vydania rozhodnutia:	28.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Poláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012211080.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: POHOTOVOST' s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, proti žalovanému: Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0584/99/2012 zo dňa 21. septembra 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 2595/2012-30 zo dňa 22. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 2595/2012-30 zo dňa 22. januára 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 2S 2595/2012-30 zo dňa 22. januára 2014 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. SK/0584/99/2012 zo dňa 21. septembra 2012, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave č. U/0191/01/2012 zo dňa 25. júla 2012, ktorým žalobcovi uložil pokutu vo výške 3000 € pre porušenie povinnosti podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“).

Krajský súd v Bratislave preskúmal rozhodnutie žalovaného v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Krajský súd z obsahu spisu zistil, že 6. júna 2012 vykonali inšpektori SOI kontrolu v prevádzke žalobcu zameranú na šetrenie podnetu spotrebiteľa č - 161/2012 a na dodržiavanie zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, pri ktorej bolo zistené, že

internetová stránka žalobcu www.pozickaren.sk je presmerovaná na www.pohotovost.sk, pričom pri kliknutí na odkaz „ako získam pôžičku“ sa zobrazila úverová kalkulačka a reprezentatívny príklad poskytnutého úveru vo výške 500 €, s dobou splácania 12 mesiacov, výškou mesačnej splátky 82 € a celkovou výškou poplatku vrátane úrokov 484 €. V predmetnej ponuke spotrebiteľského úveru prezentovanej na internetovej stránke chýbali informácie o úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. U/0191/01/2012 zo dňa 25. júla 2012 uložil žalobcovi pokutu vo výške 3000 € podľa § 23 ods. 2 písm. ba) bod 1 zákona o spotrebiteľských úveroch pre porušenie povinnosti veriteľa uviesť v reklame alebo akejkoľvek ponuke o spotrebiteľskom úvere zrozumiteľne, stručne a zreteľne vo forme reprezentatívneho príkladu informácie o úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal, že nedošlo k takému závažnému porušeniu zákona o spotrebiteľských úveroch, aby bola žalobcovi uložená pokuta. Žalobca tiež namietal neprimeranosť výšky uloženej pokuty. Žalovaný napadnutým rozhodnutím odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Včas podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktoré žiadal zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Uviedol, že výroková veta vymedzená v prvostupňovom rozhodnutí je nezákonná a žalovaný túto vetu nezmenil tak, aby bola v súlade so zákonným znením skutkovej podstaty § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a g/ zákona o spotrebiteľských úveroch napriek tomu, že uvedené zákonné ustanovenie citoval v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Podľa názoru krajského súdu je v tejto veci podstatná aplikácia materiálneho hľadiska, nakoľko právny formalizmus v podmienkach demokratického právneho štátu nemôže celkom prevládať. S teoretickými úvahami žalobcu uvedenými v žalobe krajský súd súhlasil, avšak odmietol jeho tvrdenie o nezákonnosti výroku a nepreskúmateľnosti napadnutého a prvostupňového rozhodnutia. Obidve rozhodnutia podľa jeho názoru spĺňajú požiadavky uvedené v § 47 ods. 3 Správneho poriadku, keďže sú presvedčivo odôvodnené, pričom žalovaný sa náležite vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu. Zdôraznil, že je všeobecne známe, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov v oblasti ochrany spotrebiteľov, pričom žalovanému bol nesporne zverený dozor aj nad dodržiavaním povinností veriteľov poskytujúcich spotrebiteľom spotrebiteľské úvery podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Krajský súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia vymedzená výroková veta je v rozpore so zákonným znením skutkovej podstaty § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorej nezákonnosť žalobca videl vo vypustení slov „v ktorej sa uvádza sadzba spotrebiteľského úveru alebo akýkoľvek číselný údaj týkajúci sa celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom“, keďže výrok prvostupňového rozhodnutia celkom určite obsahuje všetky náležitosti vymedzené v § 47 ods. 2 Správneho poriadku s priamym odkazom na § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom samotný skutok je popísaný s dostačujúcou špecifikáciou miesta, času a spôsobu jeho spáchania potrebných na to, aby nemohol byť zameniteľný s iným konaním. Samotné „otrocké“ opísanie celého textu zákonného znenia ustanovenia § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch by nemalo žiadny dosah na bližšiu špecifikáciu skutku, teda žiadnym spôsobom sa to negatívne nedotklo jeho práv alebo právom chránených záujmov. Pohľad žalobcu je v tomto smere príliš formalistický a opomína atribúty materiálneho právneho štátu. Krajský súd súhlasil s tvrdením žalobcu, že v sankčnom ustanovení § 23 ods. 2 písm. ba) bod 1 zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné pojem „reklama“ v zmysle § 3 tohto zákona vykladať tak, že nemôže ísť o akúkoľvek reklamu, ale musí ísť o reklamu alebo akúkoľvek ponuku o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa uvádza úroková sadzba spotrebiteľského úveru alebo akýkoľvek číselný údaj týkajúci sa celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. V danom prípade posudzovaná reklama žalobcu obsahovala údaj o celkovej výške poplatku vrátane úrokov vo výške 484 €, t. j. údaj týkajúci sa celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a preto bol skutok správne posúdený podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a g/ zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v predmetnej ponuke spotrebiteľského úveru prezentovanej na uvedenej internetovej stránke chýbali informácie o úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Absentujúce údaje patria medzi podstatné, rozhodujúce údaje pre účel

porovnania ponúk jednotlivých poskytovateľov úverov.

Krajský súd ďalej uviedol, že v danom prípade je konanie koncentrované, čo znamená, že žalobca môže žalobné dôvody (námietky) rozširovať len do konca lehoty na podanie žaloby. K žalobným dôvodom, ktoré boli uplatnené neskôr, súd nemôže prihliadať s poukazom na § 250h ods. 1 O.s.p. V dôsledku uvedeného sa krajský súd nezaoberal námietskami vznesenými až vo vyjadrení žalobcu k vyjadreniu žalovaného, keďže nejde o dôvody uvedené v § 250j ods. 3 O.s.p. a zákonnosť napadnutého rozhodnutia preskúmal v zmysle § 250j ods. 1 O.s.p. len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Súd síce podľa § 250i ods. 2 O.s.p. pri preskúmaní rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom, ak správny orgán rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov alebo rozhodol o uložení sankcie. V danom prípade však krajský súd nenašiel dôvod pre zmenu (moderovanie) výšky pokuty, ktorá bola uložená pri spodnej hranici zákonnej sadzby, pričom s odôvodnením výšky pokuty sa stotožnil. Vzhľadom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 21. septembra 2012 č. SK/0584/99/2012 v spojení s rozhodnutím Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave pre Bratislavský kraj o uložení pokuty vo výške 3000 € zo dňa 25. júla 2012 č. U/0191/01/2012, mení v časti výroku, ktorým bola potvrdená uložená výška pokuty tak, že žalobcovi ukladá podľa § 23 ods. 2 písm. b) bod 1 zákona č. 129/2010 Z. z. pokutu vo výške 100 €, ktorú je povinný zaplatiť do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. V odvolaní žalobca uviedol, že prvostupňový súd v rámci „plnej jurisdikcie“ vecí správneho trestania v rámci právomoci zmeniť rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 3000 € uviedol, že nenašiel dôvod pre moderovanie výšky pokuty, ktorá bola uložená pri spodnej hranici zákonnej sadzby, pričom s odôvodnením výšky pokuty sa stotožnil. Právny zástupca žalobcu je však toho názoru, že krajský súd vyvoláva dojem, akoby suma 3000 € bola sumou blízkou nulovej spodnej hranici a preto nemá význam sa jej odôvodnením bližšie zaoberať a tak sa možno uspokojiť so „stotožnením sa“ s odôvodnením výšky pokuty žalovaným správnym orgánom. V odvolaní ďalej uviedol príklady, kde sa pomerne nízka výmera pokuty za správny delikt znižovala na výšku okolo 100 €. Podľa jeho názoru žalovaný správny orgán ani krajský súd nezohľadnili to, že nebola preukázaná vyššia miera negatívnych ani žiadnych možných škodlivých následkov, ani to, že išlo o prvé zistenie takéhoto nedostatku a zistené nedostatky nemohli mať vplyv na kvalitu poskytovaných služieb. Poukázal na to, že pokuta vo výške 3000 € nie je uložená pri spodnej hranici zákonnej sadzby, ako to tvrdí krajský súd, ale je uložená nad dolnou hranicou zákonnej sadzby, čo už vyžaduje preskúmanie primeranosti výšky pokuty individuálnym okolnostiam prípadu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu zastával názor, že žalobca nebol postupom správnych orgánov a súdu poškodený na svojich zákonom garantovaných právach, práve naopak, konaním žalobcu došlo k poškodeniu práv spotrebiteľov - adresátov predmetnej reklamy na spotrebiteľský úver. Prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán rozhodol na základe a v medziach zákona, pričom skutkový stav bol vykonanou kontrolou SOI spoľahlivo zistený. Žalovaný uviedol, že žalobcom poukazované konania, pri ktorých bolo pristúpené k zníženiu uloženej pokuty sa týkajú porušení iných predpisov, ako je zákon o spotrebiteľských úveroch, dokonca sa jedná o činnosť iných správnych orgánov ako je Slovenská obchodná inšpekcia. Pri určovaní výšky pokuty vzal správny orgán do úvahy, že účel právnych predpisov poskytujúcich spotrebiteľom - záujemcom o úver právo na informácie, nebol z dôvodu porušenia povinnosti splnený. Od žalobcu vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkané služby možno očakávať, že koná profesionálne a so znalosťou ponúkaných služieb a v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z relevantných predpisov, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní. K námietkam ohľadom nedostatočného vysporiadania sa krajského súdu s opodstatnenosťou výšky uloženej pokuty

poukázal na § 219 ods. 2 O.s.p. v zmysle ktorého „ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody“. S prihliadnutím na uvedené tak nemožno považovať konštatovanie súdu, že sa stotožnil s odôvodnením výšky pokuty zo strany žalovaného za nedostatočné. Pokiaľ ide o otázku, či pokuta 3000 € bola pri sadzbe 0-70 000 € uložená „nad“ alebo „pri“ spodnej hranici, má žalovaný za to, že vzhľadom na jazykový výklad uvedených predložiek je možné konštatovať istý prienik, pričom vzhľadom na maximálnu možnú výšku prípadnej sankcie je možné stotožniť sa s názorom, že pokuta vo výške 3000 € bola uložená pri spodnej hranici zákonnej sadzby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. septembra 2015 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP, ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0584/99/2012 z 21.9.2012, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie č. U/0191/01/2012 z 25.7.2012, ktorým uložil žalobcovi pokutu vo výške 3000 € pre porušenie povinnosti podľa § 3 ods. 1 písm. a/, d/ a g/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Slovenská republika je viazaná Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor"), to znamená, že v Slovenskej republike má každá fyzická a právnická osoba zaručené právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy. Tieto princípy sa vzťahujú aj na konanie správne. Princípmi spravodlivého súdneho konania sú najmä princíp "rovnosti zbraní", "kontradiktórnosť súdneho konania", "právo osobnej prítomnosti na konaní" a "zákaz inkriminácie vlastnej osoby".

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je

zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch reklama alebo akákoľvek ponuka o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa uvádza úroková sadzba spotrebiteľského úveru alebo akýkoľvek číselný údaj týkajúci sa celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, musí obsahovať zrozumiteľne, stručne a zreteľne vo forme reprezentatívneho príkladu tieto informácie:

- a) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, fixnú alebo variabilnú alebo obidve,
- b) podrobnosti o poplatkoch zahrnutých do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,
- c) celkovú výšku spotrebiteľského úveru,
- d) ročnú percentuálnu mieru nákladov,
- e) dobu splatnosti spotrebiteľského úveru,
- f) pri spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby na konkrétny tovar alebo službu výšku predajnej ceny tovaru alebo služby a výšku akejkoľvek zálohy,
- g) celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, a výšku a počet splátok.

Podľa § 23 ods. 2 písm. ba) bod 1 zákona o spotrebiteľských úveroch ak orgán kontroly podľa odseku 1 zistí nedostatky v činnosti veriteľa alebo finančného agenta spočívajúce v nedodržiavaní alebo v obchádzaní ustanovení tohto zákona, je oprávnený podľa závažnosti, rozsahu, dĺžky trvania, následkov a povahy zistených nedostatkov veriteľovi alebo finančnému agentovi uložiť pokutu do 70 000 eur a pri opakovanom alebo závažnom nedostatku až do výšky 140 000 eur veriteľovi alebo finančnému agentovi, ak neuvedie v reklame informácie podľa § 3.

K námietke žalobcu o nepreukázaní vyššej miery negatívnych dôsledkov jeho konania a následnej výške pokuty najvyšší súd uvádza, že pri preskúmaní výšky uloženej pokuty je potrebné vychádzať zo základných rovín pôsobenia funkcie - individuálnej, generálnej, výchovnej, preventívnej a represívnej. Výšku pokuty je nutné diferencovať a individualizovať. Vo sfére žalobcu má uložená pokuta plniť nielen funkciu výchovnú, ale aj represívnu a postihovať ho za protiprávne konanie, preto je nevyhnutné, aby bola citeľná v majetkovej sfére žalobcu. Je potrebné dodať, že úmyslom zákonodarcu bolo, aby spotrebiteľ mal už v čase rozhodovania sa o ponuke spotrebiteľského úveru čo najúplnejšie a neskreslené informácie, čo dokazuje povinnosť uviesť v každej reklame alebo každej ponuke, ktorá obsahuje úrokovú sadzbu, podrobnosti o poplatkoch zahrnutých do celkových nákladov spotrebiteľa vrátane ich výšky, spojených so spotrebiteľským úverom, celkovú výšku spotrebiteľského úveru, ročnú percentuálnu mieru nákladov, dobu splatnosti spotrebiteľského úveru a iné tzv. štandardné informácie. Uvedenie týchto informácií v reklame spotrebiteľovi nesporne uľahčuje porovnanie rôznych ponúk na trhu. V predmetnej veci bolo toto právo na zvýšenú ochranu spotrebiteľovi upreté. Vzhľadom k uvedenému je najvyšší súd toho názoru, že uložená pokuta bola primeraná.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom toho, či pokuta bola uložená „pri“ alebo „nad“ spodnou hranicou, pričom maximálna možná výška pokuty mohla byť 70 000 €, najvyšší súd uvádza, že pokuta

3000 € bola síce uložená „nad“ spodnou hranicou sadzby sankcie, ale rozhodne „pri“ spodnej hranici.

Po preskúmaní prvého súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného správneho orgánu, najvyšší súd dospel zhodne s názorom krajského súdu k právnemu záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu veci v ponímaní presnosti a plnosti zistení.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.